

Godistjuven

Del 1: Ett mirakel i december

Fredde fryser. Han har varit utan mössa hela dagen. Mimmi som går bredvid honom har en vit med snirkligt mönster. Bruna hårlockar spretar ut under kanten.

- Pappa och jag ska baka pepparkakor idag, säger hon.
- Mhm, säger Fredde.

Det låter väldigt mysigt, tycker han.

- Och koka knäck och göra chokladrussin. Jag älskar chokladrussin. Gör inte du?

Fredde vet inte vad han ska svara. Kanske alla mysiga familjer gör chokladrussin till julen? Freddes mamma har inte tid, och pappa sätter bara sin fot i köket det är mat. Eller när han ska hämta en öl till.

- Jo, det är väl gott, mumlar Fredde lite tyst.

- Knäck är det godaste, flåsar Zacki när han springer ikapp dem där de går i den vassa blåsten längs kyrkogården på väg hem efter skolan. Trädens kala siluetter är svarta mot den smutsgrå himlen. Gatlyktorna spiller pölar av ljus på den torra, kalla asfalten.

- Jag och brorsan gör alltid knäck, fortsätter Zacki. Fast vi inte firar jul.
- Va? säger Mimmi. Firar ni inte jul?

Hon stannar upp och stirrar på Zacki som ler med sina sneda framtänder.

- Nej, säger han. Vi är ju muslimer.
- Javisst, ja, säger Mimmi lite förläget och börjar gå igen.
- Men knäck älskar jag, säger Zacki. Och pepparkakor, och lussebullar.
- Sluta, fnissar Mimmi, jag blir superhungrig.
- Och kola. Massor av kola.
- Sluuuta, skrattar Mimmi.

Fredde undrar hur Zacki bär sig åt. Han vet precis vad han ska säga för att få Mimmi att fnissa.

- Och risgrynsgröt. Med socker och kanel.

Zacki slurpar och slickar sig runt munnen.

- Jag dööör.

De är framme vid porten där Mimmi och Zacki bor i samma trappuppgång. Fredde står och trampar och fryser om tårna i de för tunna gymmaskorna. Han önskar att det skulle hända ett mirakel som gjorde att han fick följa med in till Mimmi.

Han kikar upp mot den eftermiddagsmörka vinterhimlen. En ensam glittrande stjärna skymtar där uppe ovanför taken på längorna med

trevåningshus. Han kommer att tänka på Benjamin Syrsas sång i TV-rutan på julafton:

Ser du stjärnan i det blå, det du önskar kan du få.

Jag önskar att jag inte behövde gå hem, tänker han. Inte än. Att jag kunde följa med in ...

- Det luktar snö, säger Zacki och sniffar i luften.

- Tror du? säger Mimmi.

- Jag vet, säger Zacki. Jag är expert på snö. Glöm inte att jag är från Umeå.

Han ler igen. Hans mörkbruna hy påminner lite om nygräddade pepparkakor, tänker Fredde.

- Kan inte ni följa med in och baka pepparkakor förresten, säger Mimmi och rycker båda killarna i jackärmarna. Snälla?

*

Ett par timmar senare är alla ytor i Mimmis kök fullbelamrade av ugnsgaller där gubbar, gummor, hjärtan och stjärnor ligger och stelnar. Fredde står och rör ner russin i en bunke med smält choklad och Mimmi rullar marsipankulor medan Zacki med expertmin fyller små pappersformar med stekhet knäcksmet. Mimmis pappa Conny sitter vid köksbordet med en kopp kaffe i handen.

Ytterdörren slår igen ute i hallen.

- Mai? ropar Conny.

- Hallå på er, säger Mimmis mamma och sticker in huvudet i köket. Hon för med sig en kall pust av uteluft.

- Här har vi rena godisfabriken, flinar Conny. Jag bara övervakar.

- Åh, vad gott det luktar, säger Mimmis mamma. Kom Rune så får du träffa ett par av Mimmis kompisar.

En lång, smal man med kortsnaggat, kritvitt hår på både skalle och kinder kliver in i köket. Han sluter ögonen och låter näsborrarna vibrera.

- Mm, säger han.

- Farfar, ropar Mimmi och kramar om den gamle mannen.

- Killar, säger Mimmis mamma till Fredde och Zacki. Nu får ni kila hem till er igen. Kom hit imorgon bitti så ska ni få eran del av godiset.

- Det behövs inte, säger Fredde. Vi har ju redan provsmakat.

Han menar vad han säger. Han känner sig insvept i sockerdoft och spisvärme. Bara att vara med i julmyset hos Mimmi är det bästa som har hänt på flera veckor.

- Jodå, säger Mimmis mamma. Klart ni ska ha eran del. Men kom efter 10. Det är ju lördag.

Den kvällen struntar Fredde i att borsta tänderna så han kan somna med smaken av chokladrussin i munnen.

Del 2: Ett mysterium i huset

Nästa morgon går Fredde vända efter vända till köket och tittar på klockan. Visarna rör sig långsammare än stelfrusna sniglar. När klockan äntligen är tio tar han på sig jackan.

I vardagsrummet sitter alla tre småsyrrorna under samma filt i soffan och tittar på TV. Ellen har två fingrar i munnen och lutar huvudet mot Felicias axel.

De ser faktiskt riktigt gulliga ut när de sitter så där, tänker Fredde medan han tar stöd mot dörrkarmen och drar på sig skorna. Han kanske kunde göra chokladrussin med dem? Det var jättelätt. Det skulle de gilla.

- Jag sticker ut ett tag, ropar han innan han går.

Utanför porten stannar han till och sniffar i luften.

Snölukt, hade Zacki sagt. Fredde känner bara ett slags frostig, nästan metallisk kyla. Det är helt vindstilla.

Det tar mindre än en minut att springa bort till Mimmis och Zackis port. Han tar trapporna i några få språng och stannar utanför hennes lägenhet. Klockan är fem över tio. Är Zacki redan där? Ska han vänta på Zacki eller ringa på själv?

Fredde hinner inte fundera längre förrän en lägenhetsdörr en trappa upp öppnas och slås igen. Ett par sekunder senare är Zacki där. Med en säkerhet som är lika självklar som hans leende.

- Hej, säger Zacki och sätter tummen på ringklockan.

Det är Mimmis mamma som öppnar. Hon tuggar på något och för upp handen framför munnen men det syns på hennes ögon att hon ler.

- Ursäkta, mumlar hon. Kom in, killar.

Mimmi har fortfarande pyjamasen på. Fredde tycker inte att han kan se rakt på henne. Istället tittar han längs hallen in mot vardagsrummet och får syn på den nyklädda granen. Den stod inte där igår. Men nu glittrar och glimmar den och skickar en våg av värsta julstämningen genom Freddes kropp.

- Fint, säger han och nickar mot granen.

Mimmi drar morgonrocken tätare runt kroppen och fäster en rufsig hårslinga bakom örat.

- Kommer vi för tidigt? frågar Zacki.

- Nej då, säger Mimmi. Jag bara kollade på en film. Ska vi dela upp godiset?

- Gör ni det, säger Mimmis mamma. Allt godiset står i skafferiet och det finns tomma plastburkar i skåpet bredvid spisen. Och så försöker ni vara lite tysta.

Hon försvinner in i badrummet.

- Pappa sover, förklarar Mimmi. Och farfar med. De satt uppe typ halva natten och spelade schack. Som vanligt.

Hon drar igen köksdörren efter dem, öppnar skafferiet och börjar langa ut godisburkarna. Knäcken doftar socker och smör, marsipankulorna påminner om färgglada leksakskulor. En burk pepparkakor hittar Mimmi också. Men var är chokladrussinen?

Mimmi letar igenom hela skafferiet.

- Vad konstigt, säger hon för sig själv. Mamma sa ju att ...

- Kolla här, säger Zacki och lyfter upp en plastlåda ur diskhon.

Den är tom sänär som på några myrsmå chokladsmulor på botten, men doften av choklad och russin är fortfarande tydlig.

- Är de slut? frågar Fredde tyst.

- Va? säger Mimmi. Vem har ätit upp dem? Alltihopa! Det var det fräckaste!

- Ett godismysterium, säger Zacki med den där typiska glimten av nyfikenhet i ögonen. Så det finns en godistjuv i huset ...

Fredde känner besvikelsen i magen. Det var ju han som hade gjort just chokladrussinen. Han ville bära hem en portion till mamma och visa. Få höra henne utbrista: *Nämen, Fredde! Har du? Vad duktig du är!*

- Och där det finns en tjuv, fortsätter Zacki, där behövs det ...

- En ... polis? undrar Fredde.

- Tja, åtminstone en utredning, säger Zacki. Är det du som har ätit upp dem, Mimmi?

- Hallå! Aldrig, säger Mimmi.

- Okej, ursäkta! flinar Zacki.

Mimmi far ut i hallen, knackar på badrumsdörren och säger något till sin mamma. En minut senare kommer Mai in i köket med en röd handduk virad runt huvudet. Hon sätter sig på en köksstol, tar av handduken och börjar gnida det långa, svarta håret torrt.

- Vem har ätit upp chokladrussinen? säger Mimmi.

- Menar du att de är slut? säger hon.

- Titta själv, säger Mimmi och håller fram plastlådan med det talande beviset.

- Ja, inte är det jag, säger hon.

- Du brukar äta choklad ur skåpet när du tror att jag inte märker något, säger Mimmi och sätter händerna i midjan.

- Brukar jag? säger Mai och Fredde tycker att leendet ser lite generat ut.

- Ja, det brukar du.

- Jaså? Ja, det kanske jag brukar. Men bara ibland.

- Har du ätit upp chokladrussinen? upprepar Mimmi.

- Nej, säger hon och reser sig. Är det här något slags förhör, eller?

- Ja, tänk för att det är det, säger Mimmi.

- Gumman, säger Mai och klappar henne på kinden. Prata du med din pappa och din farfar. Tjuven finns med all säkerhet här i huset. Nu ska jag blåsa håret.

Hon försvinner ur köket och lämnar en doft av schampo efter sig.

En minut senare står Mimmis pappa i dörren. Han har en skrynklig träningsoverall på sig och är rufsigt i håret.

- Vad var det där om? gäspar han.

- En stöld, säger Zacki och trummar med fingrarna mot köksbordet.

Zacki är inne i en av sina polisfantasier. Han är utredande kriminalkommissarie. Mimmi hjälper honom, kriminaltekniker kanske, med bevisbunken i diskhon. Och Fredde, som är lång och stark, han är polismannen som just har tagit in misstänkt nummer två till förhör.

- Har han något alibi? säger Zacki menande till Mimmi.

- Vad gjorde du egentligen igår kväll, när alla andra hade somnat? frågar hon.

- Hurså? Vad då? Mitt samvete är rent och vitt som nyfallen snö, ler Conny och nickar mot fönstret.

Då ser Fredde de stora, vita flingorna som singlar ner utanför rutan.

- Det snöar, viskar han.

- Åh! utbrister Mimmi.

- Jag sa ju det! säger Zacki och slår sig på bröstet. Jag sa att det skulle snöa!

- Men, vad fint, säger Conny. Då får vi en vit jul, då. Lika vit som mitt samvete, skojar han igen och reser sig från bordet.

- Pappa! klagar Mimmi.

- Men du, vi gör nya idag, säger han. Det finns både russin och blockchoklad hemma. Det går på ett nafs. Jag tar och springer en runda först bara, avslutar han och går för att snöra på sig löparskorna.

Den tredje misstänkte vandrar in genom köksdörren ett par minuter senare. Mimmis farfar nickar vänligt mot Fredde och Zacki och går fram till diskbänken.

- Var har ni kaffet? frågar han Mimmi som pekar mot ett skåp.

Zacki biter sig i läppen. Han känner inte Mimmis farfar tillräckligt väl för att fråga honom. Han puffar Mimmi på armen och hon förstår vinken.

- Farfar, säger hon.
- Ja, mitt sockerhjärta? svarar farfar.
- Var det du som gjorde det?

Farfar Rune stelnar till mitt i en rörelse och vänder sig sakta mot Mimmi. Han håller det öppnade kaffepaketet i ena handen och skopan i den andra.

- Har du upptäckt det? säger han.
- Ja, det är klart! säger Mimmi, lika förvånad som upprörd. Då var det du?

Han öser i fem skopor kaffe i filtret innan han svarar.

- Ja, det var det. Men det var inte meningen. Det var en olycka.

Fredde undrar hur det kan vara en olycka. Äta något är väl inget man liksom *råkar* göra, på samma sätt som man snubblar på en tröskel eller välter ett glas?!

Farfar Rune knäpper på kaffebyggaren och klappar Mimmi på kinden.

- Förlåt, säger han. Var det din favoritkula?
- Min favoritkula? säger Mimmi oförstående.

Farfar öppnar skåpet under diskbänken och rotar fram något ur soppåsen – ett tomt mjölkpaket. Så viker han upp det och håller fram det så att alla tre ser de silverblänkande skärvorna av en julkula som ligger där.

- Va? säger Mimmi. Tomtekulan? Är den sönder?
- Öh ... ja, säger farfar.

Nu är det han som ser oförstående ut.

- Jag gick på toaletten i natt och på vägen tillbaka stod jag och beundrade granen.

Fredde ser granens spegelbild glittra i hallspegeln.

- Det var så fint när vi klädde den igår kväll, fortsätter farfar Rune. Men att jag alltid ska hålla på och fixa till pyntet in i det sista. Jag stod där inatt förstår du, och tänkte att det skulle vara ännu finare om den där silverglittriga kulan ...

- Tomtekulan, fyller Mimmi i.

- Ja, om den hängde lite högre upp, och ... men när jag skulle flytta den så slant den ur händerna och föll i golvet. Pang! Jag trodde ni skulle vakna men det gjorde ni inte. Så jag sopade upp skärvorna och gömde undan dem. Förlåt, lilla Mimmi.

Fredde tittar på snöflingorna som faller utanför fönstret och känner att han har en viktig tanke alldeles inom räckhåll, men att han inte riktigt når den. Det är något som han har märkt? Hört? Sett? Något som han inte riktigt får tag i.

- Var det det du menade när jag frågade om det var du? sa Mimmi.

- Ja, självklart, säger farfar men hans blick är frågande.

Mimmi tittar på Fredde, sedan tittar hon på Zacki, och det är Zacki som säger de magiska orden.

- Nu vet jag, säger han och knackar sig på pannan med ett leende. Nu vet jag vem som är tjuven.

Fråga till dig som läser detta – har du också förstått, på samma sätt som Zacki, vem som är tjuven? Eller tänker du som Mimmi och Fredde, att det finns flera ledtrådar men att det är svårt att veta säkert? Läs igen. Läs noga. Svaret finns i del 2. Och i del 3 får du veta hur det hänger ihop.